

kede Redegørelse, som vi forleden Dag fik fra den højtærede Finansminister, hvad Statskassens Misère angaar, og jeg skal tor øvrigt tillade mig at henvise til de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) i Fjor ved Finanslovens Fremsættelse, da han stod som Finansminister. Og endelig kan jeg ogsaa henvise til nogle Tal, som jeg tillod mig at fremsætte, da vi havde Forsvarslovene til Behandling.

Jeg mente, at jeg den Gang paaviste, og jeg mener det fremdeles, at Skylden for den økonomiske Misère, som baade Statskassen og Samfundet for Øjeblikket befinde sig i, i hvert Fald i en ikke uvæsentlig Grad skyldes Reformpartiets, ja, jeg kan sige efter min Formening i hvert Fald, letsindige Finansstyrrelse, og det ikke alene den direkte Finansstyrrelse, men ogsaa de indirekte Virkninger af den. Det ærede Medlem fra Æbeltoft, hvis Forstand paa Finansvæsenet jeg, i Parentes bemærket, har stor Respekt for, forsøgte forleden Dag, da han havde Ordet, at tage Reformpartiets Finanspolitik i Forsvar, blandt andet ved at henvise til en Udtalelse, daværende Finansminister Hage i 1901 havde fremsat, nemlig en Udtalelse om, at vi maatte vente snart igen at skulle til at optage Statslaan. Jeg tror imidlertid, at hvis Finansminister Hage den Gang havde anet, hvor stor den Strøm af Indtægter, der kom til Statskassen, vilde blive, vilde han rimeligvis ikke have udtalt sig saaledes, som han gjorde. Jeg tror, at man kan sige, at for Reformpartiets Finanspolitik gives der intet Forsvar, deres Finanskasse har været et bundløst Kar, et gabende Svælg, som intet var i Stand til at fylde.

Naar jeg tænker paa Reformpartiets Finansstyrrelse, kommer jeg uvilkaarlig til at tænke paa en Mand, som jeg kendte. Det var en fattig Mand, han havde kun fra Haanden til Munden, men han var hæderlig, stræbsom og nøjsom. Han klarede sig pænt, indtil han en skønne Dag havde den Ulykke at vinde 100,000 Kr. i Lotteriet. Manden blev naturligvis ovenud af Glæde. Han, der maaske aldrig havde haft 10 Kr., troede, at de 100,000 Kr. vare saa mange Penge, at de sandsynligvis aldrig kunde slippe op. Han købte sig en Landejendom og indførte de nyeste Forbedringer. Han sørgede for sine Venner og Bekendte, han laante ud og kautionerede og gav til sine trængende Venner. De skulde ikke mangle noget, han havde Penge nok. Men imidlertid, da der var gaaet 2 Aar, opda-

gede han, at han var naaet til Bunden af Pengekassen og — ja, kort at fortælle — Manden gik fallit, og et Aar efter kom han paa Fattigvæsenet.

Jeg kommer til at tænke paa dette, naar jeg ser paa Reformpartiets Finanspolitik. Reformpartiet er det jo egentlig gaaet omtrent, som det gik Manden med Lotterigevinsten. De ere øjensynligt lige straks da de fik Nøglerne til Statskassen frit udliveredede, blevne svimle trods det, at Kassen den Gang var tom. Men de forstod at lægge mange nye Byrder paa Befolkningen, Jernbanetaksternes Forhøjelse, Posttaksternes Forhøjelse, Udvidelsen af Klasselotteriet, Skattelovene og hvad de for øvrigt hed, alle de mange Maader, hvorpaa man forstod at finde Vej til Skatteydernes Lommer. Det bragte netop den Lotterigevinst, som Manden fik gennem Klasselotteriet. Ligesom det gik Manden, gik det Reformpartiet; denne Mand var ikke af de værste, han svirede ikke Pengene op, han ødelagde dem ikke ved daarlig Vandel. Han vilde gøre godt med Pengene ligesom Reformpartiet. Og ligesom Manden gav sig til at indføre Forbedringer i Bedriften, gav Reformpartiet sig til at reformere efter en Maalestok, som vi aldrig havde kendt Mage til. Det blev en ren Lovfabrik. Der syntes at være en ligefrem Konkurrence mellem de enkelte Ministre om, hvem der kunde faa Lov til at sætte sit Navn under det største Antal kostbare, ofte kun lidet indgribende Love. Og ligesom Manden med Lotterigevinsten ikke glemte sine Venner, gjorde Reformpartiet det heller ikke. Det gik endog videre end til sine egne nærmeste Venner. Det gik endog til Bekendte i noget videre Udstrækning. Naar de Moderate sikkert adskillige Gange have undret sig over, at deres Venner saadan svandt bort, tror jeg, at den naturlige Forklaring laa i, at Reformpartiet sørgede ogsaa for de Moderates Venner ude i Landet. „Politiken“ brugte i sin Tid et Udtryk, som vakte Forargelse mange Steder, nemlig Reformdioter. Jeg vil sige, at har dette Udtryk nogensinde været berettiget, var det i den Tid, da Reformpartiet havde Magten. Det gjorde jo den Gang — for at bruge et Udtryk fra det ærede Medlem fra Ringkøbings Køkkenmødding — ikke noget, hvad det kostede, bare Tøsen morede sig. Eller for at bruge et andet Udtryk fra Køkkenmøddingen, det var en økonomisk Henseende ren Lad-rulle-Marie-Politik. Man drev det i fuldt Alvor saa vidt, at man gik ud til Vælgerne og pra-